

Punt Òmnia Bon Pastor Figueres
Els Mini Contes de les tres Paraules
4ª edició Abril 2022

Els mini contes de les tres paraules és una activitat del Punt Òmnia Bon Pastor de Figueres, nascuda dins del curs de català avançat amb l'objectiu de millorar l'expressió escrita, fomentar l'escriptura creativa i consolidar els aprenentatges de gramàtica i ortografia.

En aquesta quarta edició hi participen:

La Mireia Brugat, la Dolors Martí, la Lídia Prats, la Maria Teresa Padrós, Rosa Maria Hereu, Carles Sáez, Teresa García, Ascensión Jiménez i Mònica Bertran.

Els mini Contes de la Mireia Brugat

1. Rondalla, enfurismat, Torre

Diumenge amb la colla sardanista vaig anar a l'Aplec de Calella. Estàvem ballant davant la Torre, quan mirant cap enlaire, el meu cap se'n va anar cap a l'època de les princeses, quan sortien per la finestra per rebre els prínceps que venien a festejar-les... de sobte vaig sentir una veueta molt lluny que cridava i que em va fer sortir del meu somni de cop. Vaig veure que la rotllana anava d'un costat a l'altra. La veueta es va convertir amb els crits de molta gent que estava enfurismada cridant, fins i tot aquell senyor tan simpàtic que sempre m'explica rondalles:

-Nena, desperta, si vols ballar ho fas bé, si no surt de la rotllana.

Vaig passar tanta vergonya, que no sé pas si hi tornaré a anar amb aquella colla sardanista.

2. Mitologia, camí, arbre

He de dissenyar uns cartells per un gimnàs que obriran dintre de dos mesos. He pensat de fer-los amb imatges de la mitologia grega, perquè crec que si hi poso el cos tan perfecte d'en Júpiter, a la gent li pot entrar ganes d'apuntar-s'hi. També m'han encarregat de penjar-los. He de buscar un camí on passi molta gent i on hi hagi molts arbres.

3. Tranquil·la, cavall, ungüent

Pel meu aniversari les meves amigues, em van regalar un dia a l'Hípica de Mieres per fer una excursió amb cavalls totes plegades. Em va fer molta il·lusió, però estava una mica espantada perquè els cavalls no em fan gaire gràcia.

-Tranquil·la, tot anirà bé!, vaig pensar, serà un dia per recordar... i ja ho crec que ho va ser.

Feia un dia fantàstic i ens ho estàvem passant d'allò més bé, fins que el cavall de la Núria, que per alguna cosa li deia "rodamon" es va desbocar i la va fer caure. Quin ensurt quan la vàrem veure rodolar per terra. Per sort, només es va fer un esquinç al turmell. La seva àvia li va curar fent-li fregues amb un unguent preparat per ella mateixa, que d'aquests remeis, en sap un munt.

4. Llet, llàstima, intel·ligència

Sona el telèfon: Ring. Ring. Ring.

- Hola, mama, que tal?

- Hola reina, bé i tu, que fas?

- Doncs mira, estic mirant d'apuntar-me a una conferència que fan dimecres de la setmana vinent sobre les intel·ligències múltiples. Ho trobo molt interessant, llàstima que ho fan al centre de Girona i allà no hi ha gaire aparcament. Miraré d'arribar-hi una mica aviat, a veure si tinc llet i puc aparcar a prop.

- Ben pensat, vols que demà et prepari el dinar?

- Després et truco i en parlem. Ara et deixo que he de mirar si encara hi ha places. D'acord?

- D'acord reina. Un petonet.

- Fins més tard, mama, un petó.

5. Blanca, bogeria, taló

A veure, Xènia, que m'assabenti jo... pretens que, quan sortim de la discoteca a les 6 de la matinada, amb vestit i talons, anem a tocar la neu? Segons tu, és la millor hora per veure-la blanca perquè encara ningú no l'ha trepitjada i pot ser molt divertit...

Però que no veus què és una bogeria?

6. Avi, navalla, llamp

El meu avi sempre m'explica històries de quan era petit. A mi em fan molta gràcia, per què són molt divertides i a més, veig que m'ho explica amb molta il·lusió. Però l'altre dia me'n va explicar una de diferent... Estava jugant al pati de casa seva amb el seu amic Joan, quan varen sentir molts crits a la casa del costat. Van voler anar a fer el xafarder i s'hi varen acostar. Eren dues persones desconegudes per a ells, que s'estaven barallant. Una d'elles portava una navalla. En Joan sense voler va fer fressa i l'home de la navalla es va girar cap a ells amb cara de pocs amics.

En veure la reacció de l'home, es van espantar tant i tant que varen córrer com un llamp cadascú a casa seva.

7. Paper, got, bastó

Tinc un paper en blanc davant meu per dibuixar. Què hi puc fer?... Un bastó. No, no m'agrada prou. Vull dibuixar-hi totes les ombres possibles com vaig aprendre a fer. Ja està, dibuixaré un got. El posaré al costat de la finestra i així veuré millor tots els seus matisos.

8. Angoixa, ploma, detectiu

-Comissari, els agents han trobat aquesta gravadora en el lloc dels fets.

-D'acord, escoltem-la. Li digui a la Raquel que vingui a prendre nota.

Un cop a l'oficina, escolten la gravació:

- Soc el detectiu Conan... rrr... he seguit els narcotraficants fins al polígon de... rrrr ... Parlo fluix perquè... rrr... molt angoixat... m'ha vist... rrr ... He d'amargar-me... rrrr ... BANG, BANG.

-És tot Comissari... Han descobert el cotxe, dins hi havia una ploma, però, d'ell ni rastre.
-D'acord...
-Comissari, tinc una trucada que em diu que ha vist una silueta sospitosa al costat del riu mentre passejava el gos...

9. Jardí, porta, bramar.

He rebut la visita de la meva amiga Raquel. S'ha recuperat prou bé de la cesària. M'ha portat a la Jana perquè la conegués. Quan va néixer, no vaig poder anar a l'hospital perquè estava a casa amb la Covid. La nena és preciosa, molt petitona i molt ploranera. Diu que a la nit, quan té gana, fa uns brams que fins i tot ha de tancar la porta del jardí perquè no la sentin els veïns.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica.

La companyia de teatre «la Butxaca» representarà l'obra de teatre: «Què passa?».
Una bonica història d'amor entre dues persones. Tot succeeix des d'una finestra. Ells no s'han vist mai fora del carrer, però un dia, la veïna està molt trista i... «Què passa?»
Vine a descobrir-ho el dissabte al teatre Jardí de Figueres a les 6 h de la tarda.
Preu de l'entrada: 5 euros.

Els mini Contes de la Dolors Martí

1. Rondalla, enfurismat, Torre

Al meu poble, l'escola està ubicada a la Torre d'en Reig. És un edifici emblemàtic de Vilabertran igual que l'església romànica. Se celebra una festa popular, cada any s'organitzen en els jardins de la torre on celebren l'arribada de la primavera. I hi ha grups que toquen cançons populars amb panderetes i guitarres, l'alcalde explica rondalles. És una celebració molt coneguda pel poble. Aquest any ens va quedar amb un regust amarg. Va haver-hi una baralla entre uns grups de joves. Va acabar amb l'alcalde ben enfurismat.

2. Mitologia, camí, arbre

La Mitologia relacionada amb la religió i les diverses cultures que trobem al llarg de la història del món. En Pau, el meu net gran, li agrada molt la Mitologia. Ell ha llegit llibres de criatures fantàstiques que ens transporten pel camí de la història d'éssers increïbles al mig de boscos frondosos i arbres màgics. Alguns dels protagonistes m'han generat sensacions molt diverses, alguns personatges han tingut històries entranyables i tristes o inquietants.

3. Tranquil·la, cavall, ungüent

Els anys cinquanta encara no es veien gaires cotxes als pobles o petites ciutats. Al meu poble la gent tenia cavall de diverses races i colors. Vilabertran era un poble d'hortolans, la majoria de la gent treballava al camp, tampoc tenien gaire maquinària així que, tenien l'ajuda dels cavalls per fer la feina de més força. Quan acabava la jornada veies passar els hortolans fent una passejava tranquil·la amb el

carruatge. A pagès, com que no hi havia gaires veterinaris, ells mateixos feien cures als cavalls amb olis i ungüents per tal de poder descansar per l'endemà tornar al camp.

4. Llet, llàstima, intel·ligència.

La llet és un aliment molt preuat, un líquid blanc que, aporta moltes proteïnes, greixos, carbohidrats i vitamines. La naturalesa ens ha donat a les femelles produir aquest aliment. Recordo haver llegit una notícia que relacionava la intel·ligència i la llet. L'estudi afirmava que, el consum de llet fa augmentar l'activitat cerebral. Així doncs, sempre que sigui possible, cal que siguem consumidors de llet o dels seus derivats com els formatges els iogurts o altres, mantenir i augmentar el poder del nostre cervell.

5. Blanca, bogeria. taló.

Quan la Blanca va fer divuit anys, la seva mare li va regalar unes sabates de la sola vermella i taló d'agulla. Aquells primers dies va ser una bogeria. La Blanca caminava passadís amunt, passadís avall a totes hores, fins que va aconseguir el moviment i l'equilibri perfecte per passejar per la ciutat.

6. Avi, navalla, llamp

El meu avi Domingo s'afaitava amb navalla cada diumenge abans d'anar a missa. Jo m'asseia el tamboret del bany i, mirava com ho feia. Aquella eina de tall tan afilada em deixava bocabadada. Fa molts anys que no veig una navalla d'afaitar i, menys que algú s'afaiti amb navalla, però cada vegada que veig una navalla de menjar o un ganivet molt afilat recordo a l'avi que deia:

- No toquis que et pots tallar!

Utilitzava el mateix to de veu quan començava a tronar i em feia tancar totes les portes perquè no entrés cap llamp.

7. Paper, got, bastó

De paper n'hi ha de tots tipus i per diverses utilitats. És un producte que es produeix mundialment. Als Estats Units se'n produeixen 80,8 m tones. A l'estat Espanyol no arriben 6 m Tones. Actualment i gràcies a la conscienciació del canvi climàtic el paper substitueix al plàstic en algunes de les seves utilitats més habituals com els plats i gots d'un sol ús i, es troben en sistemes diversos d'embalatge en les grans superfícies. Potser el problema no és tan sols de la matèria primera, sinó de no tenir la suficient educació sobre el reciclatge. La gent, constantment, deixa fora dels contenidors les deixalles. Fins i tot, penso que serà bo quan comenci el sistema de recollida porta a porta; però, així i tot, penso que a les persones incíviques jo els donaria un cop de bastó!

8. Angoixa, detectiu, ploma.

Els meus nets i jo, fa anys que mirem una sèrie japonesa a la televisió, és una sèrie que s'emet cada dissabte a la tarda. Ja s'han publicat els deu primers capítols en Català. La història gira al voltant d'en Shinichi Kudo, un detectiu adolescent que va prendre un verí que el va fer encongir, i ara, està en un cos d'un nen de set anys. La sèrie té diferents episodis. Algunes vegades tenen continuïtat, però, la majoria són històries no enllaçades. Generalment, provoquen curiositat i algun capítol angoixa i tot, però el que més desperta la meva nostàlgia és quan el detectiu Conan fa anotacions amb la ploma.

9. Jardí, porta, bramar.

Quan era jove vivia en un poble petit, recordo passejar pels carrers, però especialment recordo una casa petitona amb jardí. El jardí més bonic del poble. Aquell jardí estava ple de plantes i flors; Margarides,

roses i clavells de tots colors. Sempre que passava per davant, em quedava parada a la porta mirant embovada. La Maria cuidava molt bé el jardí, però quan es moria alguna flor el seu home es posava bramar, jo quan el sentia cridar marxava corrents, perquè feia por.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica.

Cada matí m'agrada mirar per la finestra per veure quin temps fa, però aquell dia va passar una noia d'origen Bolivià. Era bonica. Anava mirant el telèfon mòbil, sense donar-se compte li varen caure 100 euros de la butxaca, jo vaig baixar corrents a buscar els diners i a ella. De seguida li vaig preguntar si havia perdut diners, amb els ulls plorosos i les mans a la butxaca va contestar que si... què passa?, li vaig dir. Ella, amb tristesa, va explicar-me que havia perdut els diners, uns diners que enviava mensualment a la seva família per ajudar-los. Sense cap dubte li vaig donar els diners, es va posar contenta i amb la veu trencada va dir: "Que Déu et beneeixi".

Els mini Contes de la Lídia

1. Rondalla, enfurismat, Torre

Visc en un poble molt petit de l'Empordà. Quan era menuda, a la tarda, en sortir de l'escola ens reuníem a la plaça tota la canalla per escoltar les rondalles que ens explicava en Pepet.

En Pepet era una Barber, que aleshores ja feia temps que era jubilat. Un bon dia vàrem trobar-lo tot enfurismat perquè faltaven molts nens. La majoria havien anat al castell del poble on havia caigut una torre amb la forta tramuntanada i si havia fet un gran esvoranc que cridava l'atenció de tot el veïnat.

2. Mitologia, camí, arbre

Els habitants de Noruega són una gent molt agradable, però tancats en ells mateixos i encara influenciats per la seva mitologia de segles passats. Aquest país és una meravella de natura. Tant pots caminar per la vora dels fiords, com pujar per un camí tot voltat d'arbres que et porten fins al cim a una glacera tota de color turquesa que deixa a l'excursionista sense alè.

3. Tranquil·la, cavall, unguent

Heus ací que una vegada hi havia una noia molt bonica que vivia a una cabana al bosc a prop d'un petit poblet allunyat de la civilització. La seva feina era molt tranquil·la, collia herbes i plantes per fer unguents i medecines per guarir els seus veïns del poble. Un bon dia va arribar a casa seva un jove amb un cavall blanc, a buscar-la per si podia anar a la ciutat a curar la seva mare que es trobava molt malament. La noia el va acompanyar i va aconseguir curar la mare del noi que d'ençà d'aquell dia va visitar la noia molt sovint.

4. Llet, llàstima, intel·ligència.

Caminava ben alegre, la lletera cap al mercat, amb la gerra de llet sobre el cap i anava rumiant què en faria dels diners que en trauria de la venda. Va pensar que primer compraria un cistell d'ous. Amb aquests faria pollets per convertir-los amb pollastres. Amb la venda dels pollastres, compraria un porc per engreixar-lo i, ben alimentat el podria canviar per una vaca amb el seu vedell. I de sobte la gerra li va caure del cap. Llàstima, perquè totes les seves il·lusions van desaparèixer. Si hagués fet servir la seva intel·ligència d'una altra manera, segur que les coses li hagueren anat diferent.

5. Blanca, bogeria, taló.

És una bogeria el que us explicaré ara. Una nit de lluna plena, vaig sortir a passejar pels voltants de casa meva. Anava vestida amb la meva camisa blanca de seda i la meva faldilla de vellut negre, sense oblidar les meves sabates de taló alt. De sobte va aparèixer de la foscor un personatge vestit com de conte de fades i em va preguntar on anava i si em podia acompanyar. Com us podeu imaginar li vaig dir que sí i allà va començar una història, que a hores d'ara encara dura.

6. Avi, navalla, llamp

Quan els meus germans i jo érem petits, vivíem en un mas amb els nostres pares i avis. En sortir de l'escola i, després de fer els deures, ens asseiem a la vora del foc amb l'avi que, amb la seva navalla, un dia tallava les patates per sembrar, un altre dia tallava canyes per enasprar les tomateres i ens anava explicant contes. Un dia va fer una tempesta impressionant i va caure un llamp molt a prop de la casa i ens va deixar sense llum. Érem feliços amb la nostra senzilla vida i teníem una relació amb la família, no com ara que tothom només està pendent de les maquinetes.

7. Paper, got, bastó

Les meves amigues s'han fet les disfresses de carnaval de paper. A totes els han quedat uns vestits molt bonics. Una d'elles feia com si hagués begut una mica massa i anava pel carrer amb un got amb aigua esquitxant a la gent que miraven quan passaven les comparses, l'altre s'ha vestit de pagès típic de Catalunya amb la seva barretina vermella, els esclops i el bastó que no podia faltar. S'ho han passat d'allò més bé, menjant botifarra d'ou i coca de llardons, però ara bé la Quaresma i això, ja és una altra cosa.

8. Angoixa, detectiu ploma

Aquest cap de setmana he vist una pel·lícula sobre un detectiu privat que feia posar els pèls de punta. Després d'haver passat tota l'estona amb angoixa pel desenllaç final, s'ha descobert el cas mitjançant una ploma que ha perdut un ocell de vius colors que voltava per l'escenari del crim.

9. Jardí, porta bramar.

A casa tenim un jardí molt bonic. Hi conviuen amb bona sintonia les roses, les margarides, els lliris, les aus del paradís, etc. Però d'un temps ençà s'ha acabat la tranquil·litat. Hem adoptat dos gossos provinents de la gossera i ho deixen tot potes enlaire. Les roses s'han enfadat molt i quan els poden empaitar els pessiguen amb les seves espines verinoses i ells surten bramant del jardí. A la fi, perquè hi hagi pau, el meu marit ha tancat el jardí amb una porta i cadascú té el seu espai.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica.

En una torre d'un castell mig abandonat hi ha tancada una noia molt bonica. Sempre està mirant per la finestra amb la seva cara plena de tristesa. Li va fer tancar una seva cosina perquè sempre li prenia el protagonisme, per la seva bellesa, de totes les coses que es feien al poble. Al seu carceller li feia molta pena i un bon dia quan li va portar el dinar, li deixà anar la clau a la butxaca perquè pogués escapar-se. Al cap d'una estona en posar-hi ella la mà i trobar la clau va pensar què passa? I sense pensar-s'ho dues vegades, va arrencar a córrer fins que va ser molt lluny d'aquell indret, pensant no tornar-hi mai més.

Els mini Contes de la Maria Teresa Padrós

1. Rondalla, enfurismat, torre

En aquell poble hi havia un avi al qual tota la mainada estimava. Quan sortia a prendre el sol en un banc de la plaça, els nens i nenes s'hi acostaven perquè els hi expliqués alguna rondalla. Els hi encantaven aquelles narracions, on sempre sortia algun personatge enfurismat o alguna princesa a la qual havien tancat a la torre més alta d'un castell. I l'avi estava d'allò més feliç quan veia que s'escoltaven amb il·lusió les seves històries.

2. Mitologia, camí, arbre

A mi, de petita, sempre m'havien agradat les històries i els contes on i sortien bruixes, fades, follets, sirenes i tot d'éssers de la mitologia catalana. Un dels més coneguts a casa nostra és el Tió, que no és res més que una soca d'arbre, que la nit de Nadal es torna màgica i pot cagar regals i llaminadures pels petits de la casa.

De fet, aquests costums i tradicions van perdent-se pel camí i actualment la mainada, amb les tecnologies que té a l'abast és molt difícil que cregui en aquestes històries.

3. Tranquil·la, cavall, ungüent

En aquell poble de muntanya la gent portava una vida tranquil·la. La majoria es dedicava a les feines del camp i sobretot a la cria de bestiar, ja que a la muntanya hi havia bones pastures per a vaques, cavalls i egües. Quan finalitzava l'estiu i abans que comencés a fer fred i caiguessin les primeres nevades, es feia baixar el bestiar cap als seus respectius masos on passaven l'hivern.

En una d'aquestes baixades cap al pla, un cavall va patir una ferida en una pota, hi va ser gràcies a un ungüent que, sabia preparar una dona remeiera (a la muntanya n'hi havia moltes), que van poder curar-li la ferida.

4. Llet, llàstima, intel·ligència

Ahir vaig sentir una notícia a la «tele» que em va fer esgarriar. Un noi de dinou anys va matar a una noia de disset, ves a saber per què.

Com es pot tenir tan mala llet per llevar-li la vida a una persona? Quina llàstima que un jove de tan sols dinou anys, s'hagi esgarrat la vida d'aquesta manera i hagi truncat la d'una noia tan jove! Aquest individu té sentiments, té responsabilitat, té intel·ligència? O potser va actuar amb aquesta violència en un moment d'ofuscació del qual se n'haurà de penedir sempre més.

5. Blanca, bogeria i taló.

Aprofitant aquest bon temps, surto a la terrassa per gaudir del paisatge.

Veig el mar ben blau, les muntanyes ben dibuixades i mirant cap al nord el Canigó, amb la seva cresta blanca. Però amb les temperatures que tenim aquesta neu durarà poc (Quina bogeria de temps, penso). D'altra banda, del temps i de la gent, diu la dita no te'n fiïs, i qui sap si dintre quatre dies, tindrem el fred trepitjant-nos el taló de la sabata una altra vegada.

6. Avi, navalla, llamp

En aquell mas tan gran no s'hi acabava mai la feina. Quan no era treballar el camp, era podar la vinya, cuidar el bestiar o anar a regar l'hort.

Recordo que, quan el meu avi anava a la vinya sempre portava una navalla a la butxaca per si hi havia algun penjoll de raïm madur poder-lo tallar. També recordo una gran noguera que hi havia al bell mig

de la vinya. En el temps de la verema, a l'hora de fer un mos, tothom s'hi asseia a sota per gaudir de l'ombra que feia. Malauradament, un dia d'una forta tempesta, un llamp va partir aquell arbre insigne, que va quedar tocat de mort.

7. Paper, got, bastó

Un dia vàrem anar a visitar un museu de vestits de paper. Mai m'hauria imaginat que es poguessin fer aquests models tan espectaculars amb un element tan fràgil. Després de la visita al museu, vam anar a dinar al restaurant i, una de les cambres va ensopegar amb el bastó d'un avi i li va caure tot el que duia a la safata. Es va trencar gairebé tot, solament va restar sencer un got.

8. Angoixa, detectiu, ploma

Fa uns dies que sentir les notícies a la «tele» em produeix una gran angoixa. Veure tota aquesta gent que ha de sortir de casa seva per anar sense saber on, deixant enrere tota la seva vida, només per les ànsies de poder d'algun sonat. Tant de bo aquesta maleïda guerra no hagués començat mai, o es girés en contra de qui l'ha provocat. Només voldria que les bombes es tornessin lleugeres com una ploma i caiguessin suaument a terra sense capacitat de fer mal a ningú. M'agradaria que hi hagués un detectiu capaç d'esbrinar on són els magatzems d'aquest armament tan letal i poder-lo fer desaparèixer en un girar d'ulls.

Desgraciadament, això és somiar.

9. Jardí, porta, bramar.

En aquella família tot era tranquil·litat fins que va arribar el tercer fill. No s'assemblava gens als seus germans. Mentre aquests havien sigut criatures de bon criar, menjaven bé i dormien tota la nit, el nouvingut era tot el contrari. Plorava contínuament i costava de fer-lo menjar. Moltes vegades la seva

mare, el treia a passejar pel jardí per mirar si es calmava. I de fet semblava que el noi s'adonava que era a fora, perquè un cop havien passat la porta ja callava, però quan tornaven a entrar a la casa el marrec començava amb els seus plors una altra vegada. «Aquest nen, més que plorar brama» deia la pobra dona.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica

Quan m'he llevat aquest matí, he mirat per la finestra i m'ha envaït una mica la tristesa. El cel era d'un color gris plom i plovisquejava. Llavors he pensat que no hi havia motiu per estar trista, tot el contrari. Què passa? M'he preguntat. Aquesta aigua que ha caigut feia molta falta, i dintre quatre dies els camps, els arbres, les plantes, és a dir, tota la natura serà molt més bonica. Fins fa poc els embassaments estaven mig buits i els sembrats no treien el nas. Els pagesos es queixaven; si el temps no canvia, aquest estiu, no tindrem ni un euro a la butxaca!

Els mini Contes de la Rosa Maria Hereu

1. Mitologia, camí, arbre

Vàrem passar per un camí que anava a la platja. Nosaltres érem tres amigues. I vam anar per remullar-nos els peus i caminar per la sorra. Era molt relaxant. Quan tornàvem cap a casa, vam passar per un altre camí que estava ple de flors. Era molt bonic perquè n'hi havia de tots colors. Més avall, hi havia un arbre que era un desmai preciós. Quan ja estàvem arribant a casa, al parc hi havia un grup de persones que parlaven de mitologia i religió, però com que era una miqueta tard no ens hi vam quedar.

3. Tranquil·la, cavall, unguent

Vàrem anar a passar un cap de setmana amb la meva filla i la meva neta a les muntanyes de la Vall d'Aran. Hi vam anar en cotxe veient tot el paisatge i els animals que es veien, cavalls, cérvols i fins i tot, al lluny, un os. També vam veure un cavall que tenia el seu fill o filla al costat. Va ser molt bonic. De sobte, ens van passar pel davant del cotxe uns porcs senglars. Ens vam espantar molt, sobretot la meva neta. Però, al cap d'una estona ja estava més tranquil·la.

Quan vam arribar al poble que havíem triat per passar el cap de setmana, la meva neta, en baixar del cotxe, es va entrebancar i es va fer una rascada bastant profunda. Vam anar corrents a una farmàcia que hi havia en aquell carrer on li van posar un unguent i, ens van dir que no podíem treure-li fins al cap de tres dies.

L'endemà, quan vam arribar a casa, li vam tornar a curar i en destapar-li vam veure que ja ho tenia molt bé. Realment, l'unguent era molt bo!

4. Llet, llàstima, intel·ligència

La meva filla i jo vam anar al supermercat a comprar algunes coses que em feien falta.

Quan ja anàvem cap a la caixa, vaig dir:

- Ai!, no hem agafat la llet.

I la meva filla la va anar a buscar.

Quan anàvem cap al cotxe, vam veure que una nena s'escapava de la seva mare i en aquell moment passava un patinet que quasi l'enganxa, a la criatura. Però, ja vaig quedar tranquil·la i vaig dir:

- Quina llàstima per la nena!

Però va ser un ensurt i ja va estar.

Vam veure com, la nena, intel·ligent, va dir:

- Mama, estigues tranquil·la perquè no ha passat res. Però la mare estava molt nerviosa i li va dir a la nena:

- No ho tornis a fer més!

- No, mama, no ho tornaré a fer.

I la mare es va tranquil·litzar.

5. Blanca, bogeria, taló

La meva amiga Blanca se'n va anar a la bugaderia a rentar la roba que tenia per rentar. Quan va sortir de la bugaderia, de camí a casa, va caure i un senyor la va ajudar a aixecar-se i també a portar la roba. La Blanca anava coixa i era perquè se li havia trencat el taló de la sabata. No va voler anar al metge, va dir que no feia falta.

6. Avi, navalla, llamp

El meu avi feia de transportista de Mataró a Barcelona i de Barcelona a Mataró. Sempre portava una navalla per poder menjar una taronja que s'emportava cada matí. Per Mataró repartia amb un carro arriat per una egua. Jo, a vegades, havia anat amb ell i, m'agradava molt. Un dia, mentre repartíem per Mataró, va començar a ploure i un llamp va espantar l'egua que va fer un salt que quasi ens tira al meu avi i a mi. Per sort no va passar res.

7. Paper, got, bastó

En sortir de casa per anar a passejar, vaig agafar la bossa de les escombraries de paper per llençar-los al contenidor blau.

Després, vaig passejar pel port de Roses, que és molt bonic. De sobte vaig tenir un sobresalt perquè en la terrassa d'un bar, a una senyora li va caure un got que va fer un soroll molt fort. Anant caminant pel passeig, vaig tenir un altre ensurt. Un senyor que anava amb un gos i, que el gos l'estirava molt, li va pegar amb el bastó. I el gos, pobret, va fer un xiscler i va plorar. Em va saber tant de greu que el pagués així!! Li vaig dir que no hauria de pegar al pobret gosset. El senyor em va mirar i sense dir-me res va girar cua i va marxar. Mala gent! Vaig pensar.

8. Angoixa, detectiu, ploma.

Quan tornava cap a casa, feia molt de vent i vaig veure com volava una ploma d'ocell i quan va arribar a terra un nen la va collir. Em va fer gràcia que el nen l'agafés.

Aleshores, vaig veure a una senyora que havia estat veïna meva i que feia molt de temps que no la veia. Em va fer molta il·lusió perquè és una bona veïna i vam estar una estona parlant. Em va explicar que feien els seus fills. Resulta que, el seu fill gran s'havia fet detectiu.

A la tarda, després de dinar, em vaig posar a escriure, amb la meva ploma, una poesia. Quan era jove

m'agradava escriure'n, m'agradava molt. Ara ja no ho faig. Mira... En aquell moment em va fer il·lusió. Mentre estava escrivint, vaig sentir uns crits que venien del carrer. Vaig mirar pel balcó, i era que havien topat un cotxe i una moto. En veure-ho, en va venir angoixa!

9. Jardí, porta, bramar.

Vam anar a veure una casa que tenia un jardí molt bonic amb unes flors molt boniques de tots els colors i també tres arbres fruiters: un presseguer, un pruner i un llimoner.

A dins de la casa em vaig fixar que les portes eren blanques menys la del lavabo que era de color blau. Em va agradar molt la distribució de la casa. Hi havia el menjador amb una sala d'estar, la cuina que era bastant gran amb una porta per anar al patí on hi havia una caseta amb la rentadora, un safareig i un estenedor. A la planta de dalt, hi havia les habitacions. Una de matrimoni amb bany i tres habitacions més.

Mentre miràvem la casa, vam sentir com els nens, que estaven al patí, es barallaven i un d'ells va començar a bramar. Van anar-hi corrents i els vam haver de separar. I en un tres i no res, ja tornaven a ser amics de l'ànima. I tot havia estat, perquè els dos volien pujar al trapezi i només és per a una persona.

Els mini Contes d'en Carles Saez

1. Rondalla, enfurismat, torre

Us explicaré una rondalla que va passar en un país molt llunyà.

Era un comte molt malvat, sempre estava en guerra amb altres països del seu voltant.

Vivia en un castell molt maco, tenia uns salons molt grans una infinitat d'habitacions, jardins enormes, però tenia una filla que era dolça com la mel, però el pare, no volia que sortís mai d'una torre molt alta que hi havia en aquell castell.

Hi havia un príncep, del país del costat, que estava enamorat de la noia. Així que, agafà el cavall i s'afanyà a rescatar-la. Després de molt vigilar, va veure que el comte va sortir així que, agafà i pujà a la torre, rescatà a la seva amada i fugiren.

Quan arribà el comte no vulgueu saber com n'estava d'enfurismat aquell home.

Mentre la parella es varen casar i varen ser molt feliços

2. Mitologia, camí, arbre

A les muntanyes de Grècia hi ha moltes històries de centaures i d'altres bèsties mitològiques. Us vull contar una història d'un nen. Anava per un camí desert, quan va veure una cova i, com plovia molt es va refugiar, allò que el nen no esperava era que fos la casa d'un centaure, el qual se'l volia menjar. Va haver de sortir corrents, fins que va trobar un cavaller que, tot ferotge va matar al centaure i, el pobre nen s'ho mirava espantat des d'un arbre.

3. Tranquil·la, cavall, unguent

En una vall de prats verbs i frondosos arbres alts, hi havia un ramat de cavalls molt eixerits. També hi havia una gran masia, amb unes quadres formidables, on es poden posar trenta cavalls. I l'amo de tot allò, era un Marquès molt malhumorat. Tractava als criats com si fossin gossos.

Un dia va muntar una egua que era molt tranquil·la, però aquell dia, tenia la bogeria i el va fer caure i es va torçar el turmell. El van haver de portar a l'hospital, on li van embenar la cama i li van posar unguent que feia pudor de peus suats.

4. Llet, llàstima, intel·ligència.

En un poble d'Astúries hi ha una nena que es diu Àngels, una nena de cabells rossos, ulls castanys. La seva mare una dona, molt eixerida, li feia anar a buscar la llet cada matí, li donava dues monedes i la lletera.

-Nena aquí tens les monedes i la lletera, i ves a buscar la llet. Hi portem el canvi.

La nena, que és molt intel·ligent, agafa els diners i se'n va a buscar la llet.

La llàstima és que quan anava pel carrer, li rellisca la lletera i es vessa tota la llet.

En arribar a casa, sense llet a la lletera, la seva mare l'ha castigat sense postres durant dos dies.

5. Blanca, bogeria i taló.

Al nord d'Europa hi ha una aldea molt bonica i acollidora de la que no recordo el nom, on hi havia un circ de màxima bogeria amb uns espectacles meravellosos. Tenien tota classe d'artistes, pallassos, equilibristes, lleons, tigres. Quan acabaven les actuacions, tenien un taló de color vermell que era una passada. Recordo aquells temps que anàvem de vacances amb els meus pares, sobretot al mes de desembre per Nadal, quan l'aldea era blanca de neu molt abundant. Aquells temps van ser els més feliços que he passat.

6. Avi, navalla, llamp

En un poble de muntanya hi viuen els meus avis. És una parella molt maca. Encara que són molt grans. El meu avi li agrada molt anar a l'hort. S'emporta l'esmorzar i menja en una cabana on guarda les eines. Té una navalla per tallar el pa i el fuet. Però també li va bé pel temps de l'estiu que fa molta calor, però l'hivern fa molt fred. A vegades hi ha tempestes molt fortes amb molts llamps, fins i tot fa por de sortir al carrer.

7. Paper, got, Bastó

Soc una persona gran i viatjo molt per tota Europa, però tinc el problema que haig d'anar amb bastó. Tinc mobilitat reduïda i sempre m'ha d'acompanyar una persona. L'altre dia vam anar a un bar de senyorets i no vulgüeu saber que va passar. Vam demanar una cervesa ben freda i quan ens les van servir el va caure, el got aterra i no vulguis beure la que es va formar. Tots a netejar el disbarat que s'havia format, però al final vam prendre la cervesa encara que el disbarat més gros va ser que se'n van mullar uns papers molt importants.

8. Angoixa, detectiu, ploma.

Soc un home de l'era moderna i la meva feina és de detectiu. No penseu que és una feina senzilla. A la meua feina he d'esbrinar possibles robatoris, seguir a sospitosos, a marits infidels, o al contrari, dones. Però on passo més estona és en l'oficina, emplenant dossiers d'imputades, cosa que comporta molta angoixa. D'altra banda, quan surts a investigar, és una altra cosa. Has d'anotar tot allò que sents i et veus en la necessitat de portar dues plomes per al que pugui ser.

9. Jardí, porta, bramar.

En un poble de l'Empordà hi ha una caseta ben bufona, amb uns jardins plens de flors roses, crisantems, geranis i clavells. La caseta té el taulat de fusta, en una rampa per durant l'hivern patina la neu acumulada al taulat. El color de la casa és un vermell ni molt fort ni molt fluix més aviat com un rosat fort. Les portes de color marró roure.

Hi vivia una família que comptava amb l'avi, l'àvia, pare, mare i la nena. Una família molt unida la nena una mica entremaliada però molt bona nena. El pare era enginyer i passava molt de temps a fora casa. La mare era mestra però també mestressa de casa. La nena sempre en feia alguna o sigui que la mare sempre estava bramant que la sentia tothom. Ara ja sabeu la rondalla de la caseta de color vermell tirant a rosa.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica

La meua germana tenia una nina molt bonica, que li havia posat el nom de Carlota. Se l'emportava a tot arreu. Fins a un dia que va anar al camp amb la meua mare i la va perdre. No sapigueu quin disgust va portar això. Se'n va emplenar de tristesa. No era ella mateixa. Sempre callada, trista, de mal humor. Es passava tot el dia a la vora de la finestra, la meua mare anava de bòlit i li deia:

- Nena, què passa?

- Res mare meua, que trobo ha de faltar la meua nina.

La mare va pensar, és aviat, aniré fins on va perdre la nina a veure si la trobo. Però per molt que va mirar no la va trobar. Havia de fer alguna cosa. Es va mirar a la butxaca i va veure que tenia prou diners per comprar-ne una altra.

Quan va arribar a casa i la meua germana va veure la nina se li van emplenar els ulls d'emoció i va tornar a ser la nena d'abans. Ara ja sabeu la història de la nena i la nina.

Els mini Contes de la Teresa Garcia

1. Fábula, enfurecido, torre.

Era fiesta. Cogimos el coche y fuimos a pasar el día al bosque. Después de comer dimos un paseo. Hacía muy buena tarde. Llegamos a un castillo. En él había una torre muy alta. La puerta estaba abierta y salió un perro enfurecido. Nos asustamos. Suerte que salió Germán. Él se cuida de abrir y cerrar la puerta del castillo. Nos explicó que, por la mañana unos enanitos que pasaban por el lugar, se bajaron todos del carro y empezaron a tocar unos la flauta otros daban volteretas, había gente y les aplaudieron.

2. Mitología, camino y árbol

Queda poco para las vacaciones de verano, yo paso el verano en casa de mis abuelos en el pueblo tocando a la montaña.

Viven en un caserón a las afueras. Hay un camino que va a la ermita que pasa por la acequia. El agua está muy fresquita. Las tardes de calor voy a un árbol viejo y muy acogedor que tiene una casita entre sus ramas. A veces me quedo dormido. Sueño que voy volando en un caballo blanco, con alas muy grandes y que va muy deprisa.

3. Tranquila, caballo, unguento

Después de un largo día de trabajo viene bien la tranquilidad de casa. Después de cenar algo ligero me senté en el sofá de la sala de estar. En la televisión hacen un documental que suele ser interesante. Hoy es una escuela de caballos. Los tratan muy bien. Trueno, uno de los caballos, se ha hecho daño en una pata y Óscar, que es su cuidador, le ha preparado un unguento que le aliviará bastante.

4. Leche, lástima, Inteligencia

Jordi es un niño muy inteligente, se levanta por la mañana temprano para ir al colegio, su mamá se va a trabajar muy temprano y es su abuela la que lo acompaña al colegio.

Cada mañana su abuela le prepara un vaso de leche, le gusta sola con cereales, abuela y nieto, hablan mientras desayunan, que lastima que hoy no podemos ir al parque, hace muy mal tiempo.

5. Blanca, locura, tacón

Era verano y hacía calor, pasamos la tarde en la playa jugando y bañandonos, sin darme cuenta pisé un erizo y me clavé las púas en el talón del pie, mamá me llevó al dispensario del pueblo, había tráfico, era la hora que la gente vuelve a casa, es de locos, en el dispensario nos atendió una enfermera con la bata blanca, me ha curado el pie y hemos vuelto a casa.

6. Abuelo, navaja, relámpago

Tengo muchas ganas de que llegue el fin de semana para ir a casa de mis abuelos. Viven en un pueblo cerca de la montaña. Empieza el otoño y las primeras lluvias. Pronto saldrán las setas i podremos ir a buscarlas. Yo voy al lado de mi abuelo para no perderme, él lleva un cesto grande y muy viejo y yo, uno pequeño que me ha regalado. Debajo de las hojas secas encontramos las primeras setas. Mi abuelo saca la navaja para cortarlas y no estropearlas. Al fondo se ven unas nubes negras y relámpagos. Nos tenemos que ir. Pronto empezará a llover. ¡Qué bien! ¡Así saldrán más setas!

7. Papel, vaso, bastón.

Somos un grupo de vecino que vivimos cerca de la playa. Cada fin de semana los jóvenes se reúnen en la playa para hacer botellón. Cuando se van lo dejan todo lleno de suciedad. Un grupo de personas

vamos a recoger papeles, vasos y demás. El señor Pablo también quiere colaborar y aunque es muy mayor, con la ayuda de un bastón al que le ha puesto un gancho, se pone a recoger como al que más.

8. Pluma, detective, angustia.

Ginés es detective. Colabora en una agencia de seguros. Tiene que seguir a un individuo que quiere estafar al seguro. Ginés aparca el coche en la puerta, en el asiento del lado del conductor tiene la carpeta con una libreta y una pluma que le regalaron, sale el individuo y apunta todos los detalles que le pueden interesar, le produce mucha angustia descubrir la maldad de muchas personas.

9. Jardín, puerta, berrear.

Lorenzo trabaja de guarda forestal, en el refugio pasa muchas horas, tiene un pequeño jardín, le gusta tenerlo cuidado, tiene una cerca y una puerta de color rojo, hay silencio, es tiempo de apareamiento, es tiempo del berrear de los ciervos.

10. Bolsillo, tristeza, ventana, ¿Qué pasa?, Bonita.

La Matilde se ha levantado muy triste hoy, mira por la ventana de su habitación y ve una mariposa muy bonita, de repente oye música, entra la cuidadora y pregunta ¿Qué pasa? Ven a la sala común, han puesto música de los años 50, a ti te gusta escucharla, se saca un caramelo con sabor a fresa y sale de la habitación.

Els mini Contes de l'Ascensió Jiménez

1. Fábula, enfurecido y torre

Te voy a contar una fábula, dijo un perrito a otro que estaba merodeando por sus alrededores. Vivíamos en un corral con las gallinas y los cabritos. Todos éramos felices hasta que un día un cabrito dijo: Yo seré el que mande en el corral. De eso nada. Está el gallo Kirico que tiene locas a todas las gallinas y le obedecen, se sube al tejado lanzando unos quiquiriquíes y se cree el dueño. El cabrito enfurecido se subió a la torre del campanario y gritó: Donde está el gallo Kirico? Le voy a demostrar quién manda aquí. Tanto gritó puniéndose al filo del campanario que se cayó.
(moraleja) No quieras quitar el puesto a los demás y vive tranquilo con lo que te toca.

2. Mitología, Camino y Árbol

Un abuelo con sus nietos

Un abuelo salió a pasear con sus tres nietos por un camino muy largo que llevaba al bosque. Cuando estaban bastante lejos del pueblo empezó a llover y relampaguear. Se oían los truenos muy cerca de ellos, por lo que uno de los niños dijo: mira abuelo, un árbol donde nos podemos refugiar hasta que pase la tormenta.- Así lo hicieron. Estando sentaditos el abuelo les contó: Sabéis que en la Mitología Griega Zeus era el Dios de la lluvia, los relámpagos y los truenos? Y la pequeña preguntó: Qué es la Mitología abuelito? - Este sonriente, comenzó a explicarles que los antiguos contaban a sus descendientes con los medios que tenían miles de

historias, leyendas y el principio del universo. Se quedaron maravillados de las cosas que les contaba su abuelo.

3. Tranquila, caballo y unguento

Los dos primos

Érase una vez un niño llamado Amadorcito. Su padre le regaló un caballo el día de su cumpleaños, y muchas tardes iba a montar y hacer carreras en una pradera que había cerca de su casa. Un día le acompañó su prima que tenía 9 años como él y hacían una carrera cada uno. La niña no sabía mucho y se caía con mucha facilidad

En una de las carreras el caballo se asustó y empezó a saltar y correr como un loco. La niña no lo pudo sujetar y se cayó, con tan mala suerte que se dio con una piedra en la cabeza y se hizo una herida. El chaval la acarició y le dijo: tranquila, esto no es nada, tienes que ser valiente, porque, sino otro día no te dejarán venir a montar el caballo. Cuando lleguemos a casa te untaré con el unguento que tengo para los golpes que me doy jugando al fútbol. Se unta y a los pocos minutos ya no sientes dolor. De acuerdo, asintió la niña toda compungida. .

4. Leche, lástima e inteligencia

El caserío

Había una vez un caserío en lo alto de la montaña, donde vivía una abuela con sus hijos y nietos. Todos ayudaban en los trabajos de la casa, los pequeños daban de comer a las gallinas. Los más grandes ordeñaban las vacas para que la abuela hiciera el queso con la leche que traían. Lástima que todos eran chicos. La abuelita quería una niña para estar más acompañada; porque los varones (decía) son más despegados y no piensan más que en jugar por el monte y subirse a los árboles. En cambio, los vecinos

de enfrente tenían una niña que era la inteligencia personificada. Solía venir a jugar con sus nietos y les enseñaba a leer cuentos, escribir, sumar, restar y multiplicar. Y les decía: cuando seáis mayores vais a necesitar saber todo esto para ganáros la vida. 5. Blanca, locura, talón

5. Blanca, locura, tacón

Dos ardillas: Cuqui y Muqui

¡Estoy sin blanca!- le dijo Cuqui a Muqui, esperando que ésta le pagara la cena. ¡Qué locura! - Ya te has gastado toda la pasta del talón que te dio tu padre? - Pues sí, el dinero se va como el agua.- Pues yo no tengo ni un céntimo. ¡Qué tarde más aburrida que vamos a pasar si no tenemos dinero! - Échale imaginación a la vida, no todo está perdido. Lo podemos pasar bien con los bolsillos vacíos. ¿Cómo?- Contando cuentos. - Y así pasaron la tarde las dos ardillas, en la rama de un árbol.

6. Abuelo, navaja, y relámpago

A ver niños, ¿quién quiere contar un cuento de su abuelito?

- Yo, yo, - dijo una niña de 7 años - "Un día mi abuelo se fue al campo a trabajar y se llevó la merienda porque volvería muy tarde. En el campo tenía encinas que daban bellotas para el engorde de los cerdos y entre las encinas había una muy grande, muy grande donde se sentaba mi abuelo a la sombra para descansar y merendar. Solía llevar una navaja en el bolsillo para cortar el pan y el queso, porque apenas le quedaban dientes. Y en estas, cuando estaba comiendo tan tranquilo empezó a llover, caían goterones, se oían truenos y un relámpago que iluminó todo el campo. Allí se quedó sentadito hasta que se terminó la tormenta y pudo venirse a casa".

7. Papel, vaso, bastón.

Había una vez una residencia donde vivían muchos ancianos. Solían ir a pasear por el jardín y hablaban entre ellos contándose sus batallitas de cuando eran jóvenes. Casi todos iban con bastón, así se sentían más seguros al caminar. En un banco bajo un árbol estaba sentado un viejito de 90 años que se pasaba los días pidiendo un papel para escribir a su novia, los compañeros le seguían la corriente, y de vez en cuando le llevaban un vaso de agua para que se mojara la boca. Un día recibió la visita de su hijo que le llevó bombones, caramelos galletas y mazapanes y toda clase de dulces. Se puso tan contento que llamó a sus compañeros para celebrar tan agradable visita.

8. Pluma, Detective y Angustia

Había una vez un cerdito rechoncho y gordito que se creía detective. Visitó todas las zahúrdas de los demás cerditos para buscar a uno que se había comido la cena de otro. Lo encontró durmiendo panza arriba y le dijo:

- Hola gordito, ¿qué has hecho con la comida de tu amiguito?

- Mire Usted, mi compañera tenía mucha angustia porque no había encontrado comida durante el día y la cogí para ella. - Yo no me la comí.-

Pues le voy a tener que denunciar. - El supuesto detective cogió la pluma para redactar la denuncia y se le cayó en una rejilla donde iba toda la porquería de todos cerdos. Se echaron todos a reír y el detective avergonzado cogió las de Villa Diego y no le volvieron a ver.

9. Jardín puerta y berrear.

Corrían los cervatillos por un inmenso jardín en el bosque donde vivían con sus padres.

Una mañana temprano abrieron la puerta de su jardín y oyeron berrear a su padre, no lo habían oído nunca y se estremecieron de miedo.- Mamá, mamá, qué le pasa a papá? - Nada, hijo mío, que se siente muy macho y grita a los cuatro vientos para que le oigan los demás y no se les ocurra venir por aquí a pasearse en su territorio. - Mamá, hay que ser muy egoísta. Lo quiere todo para él. En el colegio nos dicen que tenemos que compartir.

10. Bolsillo, tristeza, ventana, qué pasa?, bonita.

Había una niña pequeña asomada a una ventana, con una carita y una mirada llena de tristeza.

Me acerqué a ella y le dije.- ¿Qué pasa bonita? Se me quedó mirando fijamente, sin decir una palabra, con lágrimas en los ojos. Agachó la cabeza y sollozaba como queriendo hablar. La cogí, la sequé las lágrimas y vi que verdaderamente no podía hablar, era muda. Me di cuenta de que en el bolsillo llevaba una carta, en la que decía:

Es mi tercera hija y no la puedo alimentar, y tiene un problema que no la permite articular palabra, no puede hablar. Doy las gracias a quien la recoja y pueda hacer algo por ella. Me la llevé a mi casa, la proporcioné todos los cuidados médicos que necesitaba y hoy es una niña alegre, habla perfectamente, es cariñosa, inteligente y rebosa, felicidad.

Els mini Contes de la Mònica Bertran

1. Rondalla, enfurismat, torre

El meu avi, que era poeta, m'explicava una rondalla on un príncep enfurismat amb el món es va tancar a la torre del seu castell. Durant anys, ningú el va veure, només el sentien cridar renecs i males paraules. Un dia, una pastora que pasturava xais pels voltants del castell, en sentir els crits desagradables del príncep, es va posar a cantar:

"Afrontar la vida de cara,
amb coratge i alegria,
et fa sentir més ufana
que viure-la amb covardia».

En sentir a la pastora cantar aquella cançó, el príncep va callar i mai més va renegar. De quan i com va sortir de la torre, això ja és una altra història.

2. Mitologia, camí, arbre.

Estic saturada i contracturada d'estar tot el dia davant de l'ordinador. Cada feina el seu dolor!
Aquest migdia aniré a passejar pel camí de Ferreres, fins aquella part del bosc dels camagroc on viu un dels arbres que més m'estimo. És un roure majestuós. Deu tenir una pila d'any. Una pila de vida. Té un tronc tan gran que, es necessiten sis persones per abraçar-lo. Sota les seves branques, dona aixopluc a tot ésser viu que ho necessita. I entre les seves arrels, hi construeix coixins acollidors amb les seves fulles mortes. Tot ell, i tot el que l'envolta, em transporta a moments i espais ancestrals de la mitologia celta.

3. Tranquil·la, cavall, unguent

La remeiera del meu poble, que en sap un munt de cures i remeis, em va dir:

- Estigues tranquil·la, Mònica! Posa aquest unguent al turmell del teu cavall durant dotze nits i, el matí del tretzè dia ja estarà recuperat.

4. Llet, llàstima, intel·ligència

Aquest matí, mentre prenia un got de llet calentona, reflexionava sobre la manca d'intel·ligència que demostrem quan tenim llàstima de nosaltres.

5. Blanca, bogeria i taló.

Lady Beldemer calçava unes sabates de taló que eren una autèntica bogeria. Feien un pam d'alçada!!! I, il·luminada per un potent canó de llum blanca, exclamava, tota estarrufada:

- Fuking old bich!

6. Avi, navalla, llamp.

El meu avi, es va convertir en l'heroi del poble, un dia de temporal. Enfilat d'amunt del turó de la creu i esgrimint la seva navalla com si fos un mosqueter, va evitar que els llamps cremessin la collita.

7. Paper, got, bastó.

La Nica, la meva gossa, emocionada en sentir que havia arribat a casa, va arrencar a córrer escales avall. Tot fent salts d'alegria. Amb una pota va fer volar un bastó, que va fer caure una làmpada, que va fer rodolar un got. I amb les ungles, per acabar-ho d'adobar, va estripar la bossa de paper amb la que portava la compra del supermercat. Podeu imaginar com va quedar l'entrada de casa en un no res. I és

clar, que li has de dir si tot era per l'alegria de tornar-me a veure. I això, que només feia una hora que havia sortit de casa.

8. Angoixa, detectiu, ploma.

Un matí de fa setze anys, la meva germana va sortir de casa, com cada dia, per anar a la feina. I mai més en vam saber res. És una de les moltes persones desaparegudes. El principi, l'angoixa de no saber que li havia passat no em deixava viure. Estava viva o morta? Si estava viva, per què no deia res? Quines circumstàncies li impedièn comunicar-se amb nosaltres? Quan, amb el temps, la policia va deixar d'investigar, vaig contractar un detectiu. Fins i tot, vam portar el cas els mitjans de comunicació. L'única cosa que es va trobar dins del seu cotxe, és la ploma que li vaig regalar quan li van editar el primer llibre. Sovint agafo la ploma entre els meus dits i tot l'amor de germanor, tot el dolor i l'angoixa de perdre-la revifèn.

9. Jardí, porta, bramar

M'agradaria tant obrir la porta de casa i trobar-me amb un jardí esplèndid, ple de llum, flors aromàtiques, ocellets bevent aigua d'una petita bassa, amb un hort petit però suficient, ple d'aromes i de vida. Però, el cert és que, quan l'obro, l'únic que hi veig és aquest pati brut, humit i ple de trastos vells i atrotinats i, em donen ganes de bramar com una criatura mal criada. Però, el que faré, és convertir-lo en el meu petit paradís.

10. Butxaca, tristesa, finestra, què passa?, bonica.

Amb gran desig vaig posar la mà a la butxaca tot cercant el caramel que m'havia donat l'àvia per a després de berenar. Quina tristesa més gran em va envair quan vaig descobrir que a la butxaca no hi havia rastre del caramel, només un forat enorme. Vaig esclatar a plorar desconsolada.

- Què passa, bonica?- em va preguntar l'àvia.

He perdut el caramel!! Bua, bua, bua!- vaig respondre entre sanglots.

- Mira que menja aquella egua- em va dir des de la finestra.

M'hi vaig acostar, vaig mirar, i vaig veure com l'egua menjava pastanagues.

- Àvia, àvia! Jo també vull una pastanaga!!!- li vaig dir saltant d'alegria!!

-Aquí tens- em va dir amb un somriure amable- i mentre te la menges et cosiré el forat de la butxaca perquè mai més perdis res.

**Què no ens manquin mai la imaginació,
la creativitat i les ganes d'aprendre!!!**

Moltes gràcies!!!

